

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou, v právní věci žalobkyně: **I. G.**,, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-274/ZA-ZA11-ZA17-2016 ze dne 23. 5. 2016,

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Účastníkům **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci:

Ve včas podané žalobě žalobkyně napadala rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, vydané dne 23. 5. 2016, pod č. j. OAM-274/ZA-ZA11-ZA17-2016, kdy žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.

II. Obsah žaloby:

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Namítá, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, v čemž žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavku na přesnost a určitost, přičemž je tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně pro odůvodnění svých závěrů uvádí následující:

- a) co do formy předně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Na řízení ve věcech mezinárodní ochrany se použije správní řád a tedy i rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany musí splňovat požadavky na formu rozhodnutí dle správního řádu. Dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1“ Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2)“*. Žalobkyně je přesvědčena, že napadené rozhodnutí nesplňuje tyto požadavky. Předně není účastník řízení náležitě definován, kdy správní řád v ustanovení § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Výroková část napadeného rozhodnutí však tyto údaje – především místo trvalého pobytu – neobsahuje, čímž odporuje ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu – není dostatečně určité, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné.
- b) Po věcné stránce pak namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Je přesvědčena, že správní orgán nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností a dochází tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož pak nesprávně dochází k tomu, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení žalobčiny situace se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle ustanovení § 12b zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) a d) zákona o azylu.
- c) Žalobkyně především namítá nesprávné posouzení věci z hlediska přiznání doplňkové ochrany. Dle žalobkyně je totiž zřejmé, že v jejím případě je dáno skutečné nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu, a to především z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c). V tomto ohledu poukazuje na závěry NSS učiněné v rozhodnutí č. j. 5 Azs 28/2008-61, kde NSS konstatuje, že *„pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: 1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; 3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“*. Že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt

neurčitěho rozsahu, v tom smyslu, že nelze určit, zda je ještě vnitřní nebo už mezinárodní snad není nutno dále odůvodňovat, stěžovatel je pouhý civilista a ze správ z Ukrajiny je zjevné, že dochází k nerozlišujícímu násilí, kdy v důsledku této situace umírají civilisté. Přítomnost válečného konfliktu na Ukrajině ostatně potvrzuje v napadeném rozhodnutí i sám správní orgán, když odkazuje na Informace Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v tomto ohledu jednoznačně uděleny jsou. K prokázání existence ozbrojeného konfliktu lze odkázat na již citované rozhodnutí NSS č. j. 5Azs 28/2008-61, kde je definován vnitřní ozbrojený konflikt, který zde probíhá ve vertikální rovině, přičemž definuje rovněž civilistu, jako osobu na žádné straně konfliktu nezúčastněnou a zejména pak k definici existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity žadatele, kde NSS konstatuje, že *„může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven - z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu - reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení“*. Žalobkyně je přesvědčena, že právě taková je v současné době situace v její domovské vlasti, což jasně dokazují právě i zprávy ČTK a není zřejmé, proč žalovaný tato zjištění nejen že ignoruje. Tyto závěry správního orgánu jednoznačně svědčí o tom, že skutkový stav byl zjištěn zcela nedostatečně.

- d) V neposlední řadě je třeba namítnout, že se správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když k tomuto pouze uvedl, že případné vycestování výše uvedené žadatelky po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že nelze takto *a priori* konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (rozsudky NSS sp. zn. 2 Azs 14/2010 ze dne 17. 10. 2010 a 3 Azs 256/2014 ze dne 11. 3. 2015).

Vzhledem k výše uvedenému je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhovala, aby soud uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Dále žádala, aby soud závázal žalovaného žalobkyni zaplatit jí vzniklé náklady řízení.

III. Vyjádření k žalobě:

Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalobkyní uplatněné žalobní námítky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a napadené správní rozhodnutí. Žalovaný správní orgán při posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z její výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. U pohovoru umožnil žalobkyni sdělit vše, co považovala za podstatné z hlediska osvětlení důvodu jí podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal jí rovněž možnost

dne 16. 5. 2016 se seznámit s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Do odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na její příběh, které pak hodnotil ve světle informací, které si za tím účelem v dostatečném množství a přiměřené aktuálnosti obstaral. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu obavy z válečného konfliktu na Ukrajině, z důvodu legalizace pobytu na území ČR – chtěla by zde zůstat se svým manželem a synem, kteří zde mají trvalý pobyt. Ukrajinu opustila v roce 2008, kdy do ČR odjela za prací. V ČR žije se svým manželem a synem. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že se jí nepodařilo si v ČR upravit pobyt dle zákona o pobytu cizinců a na Ukrajinu se vrátit sama bez nezletilého syna nemůže z obavy z tamní situace. Před odjezdem z vlasti žila v obciv oblasti. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má potíže se štítnou žlázou.

S žalobkyní uváděnými důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu se již dostatečně, jasně a podrobně vypořádal žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3-5, pokud jde o azyl, a pokud jde o doplňkovou ochranu pak na str. 7-10. Správní orgán tak po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně ve vlasti neměla žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem, a ani v případě návratu jí nehrozí nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje.

K žalobkyní uplatněným žalobním námitkám uvedl žalovaný následující:

1. S tvrzením žaloby, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není náležitě odůvodněno a že výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a úplnost, kdy zejména účastník řízení není náležitě definován, žalovaný nesouhlasí a trvá na tom, že případ žalobkyně posoudil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a vydané správní rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Napadené správní rozhodnutí je zákonné a splňuje všechny zákonné náležitosti kladené na správní rozhodnutí. Se vznesenými námitkami k jeho formálně-právní stránce žalovaný nesouhlasí. Z hlediska naplnění stanovených náležitostí uvedl, že výroková část je dostatečně přesná a úplná, není pochyb, který orgán v rámci své kompetence, o kom a v jaké věci rozhodoval a podle jakých zákonných ustanovení rozhodl. Koneckonců ani sama žalobkyně nemá pochyb o tom, že bylo rozhodováno ve věci jí podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jak bylo rozhodnuto, což vyplývá i z žalobních bodů uvedených v jí podané žalobě. Navíc obdobná správní rozhodnutí vydává žalovaný správní orgán v řadě dalších případů a dosud k jejich formální právní stránce správní soudy neměly námitek a shledávaly je zákonnými.
2. Žalovaný trvá také na svém závěru, že v případě návratu do země původu jí nehrozí nejen pronásledování dle § 12 zákona o azylu a ani vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za pronásledování a ani hrozící vážnou újmu nelze, jak je ostatně uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i dle judikturní praxe považovat existující bezpečnostní situaci na Ukrajině. Jak žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí, na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který

by bylo možno považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c), přičemž vycházel z informací, které si za tímto účelem obstaral. Podle žalovaného je třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních služeb a proruských separatistů, které probíhají ve dvou ze 24 administrativních oblastí Ukrajiny. Žalovaný v této souvislosti odkázal na bohatou a ustálenou judikaturu soudů, např. na rozsudek NSS č. j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25. 3. 2015, kdy bylo judikováno, že „*bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá*“. A dále soud uvádí, že „*Pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí podle citovaného rozsudku (pozn. aut. č. j. 5Azs 28/2008-68) žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže 1. že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímo hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; 2. že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či 3. že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“. Žalobkyně pochází z oblasti na západě země a zhoršená bezpečnostní situace země se jí netýká. Žalobkyně by v případě návratu nebyla stížena významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešla; Tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

3. Žalovaný se rovněž neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně, že se nedostatečně vypořádal s otázkou udělení doplňkové ochrany z důvodu rodinného a soukromého života žalobkyně na území ČR, tedy z důvodu rozporu s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. V této souvislosti žalovaný toliko odkázal na odůvodnění neudělení doplňkové ochrany právě ve vazbě na tento důvod na str. 9 napadeného rozhodnutí.

Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného z 23. 5. 2016, toto rozhodnutí žalovaný velmi podrobně odůvodnil, neudělením azylu žalobkyni dle citovaných zákonných ustanovení se velmi podrobně zabýval a ve zkráceném znění tyto skutečnosti, tedy skutečnosti, pro které nebyl žalobkyni udělen azyl, uvedl i v písemném vyjádření k žalobě.

IV. Jednání:

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 14. 9. 2016, u něhož žalobkyně jak sama, tak prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že má za to, že jí měl být udělen azyl nebo alespoň doplňková ochrana, a to s ohledem na bezpečnostní situaci na Ukrajině. Je pravdou, jak bylo sděleno z její strany, že správní orgán do spisu založil zprávy o situaci na Ukrajině od různých mezinárodních organizací, nicméně datum poslední zprávy je z ledna 2016, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v květnu roku 2016. Situace na Ukrajině je natolik turbulentní, že od ledna do května se bezpečnostní situace na Ukrajině mohla změnit, přičemž žalobkyně nemá žádnou možnost, jak by toto doložila. O situaci na Ukrajině nyní ví zejména od svých známých, kteří žijí v ČR nebo na Ukrajině. Ona sama nemá žádnou možnost získat relevantní písemné zprávy o tom, jaká je skutečně na Ukrajině situace. Zásadním žalobním bodem je tedy ta skutečnost, že žalobkyně se obává návratu na Ukrajinu pro bezpečnostní situaci, a to zejména s ohledem na svého nezletilého syna, kterému byl v ČR udělen trvalý pobyt.

Dále pak sdělila, že pobývá v ČR od roku 2008, pobývá zde i její manžel i syn. Manžel i syn mají povolený trvalý pobyt v ČR, manžel přišel do ČR dříve než žalobkyně, syn se na území ČR už narodil. Poslední čtyři roky na Ukrajině žalobkyně vůbec nebyla. Pokud žila na Ukrajině, bydlela v západní části Ukrajiny. Tam sice žádné boje neprobíhají, do této oblasti se však stěhuje hodně lidí z východní části Ukrajiny a dávají západní části Ukrajiny za vinu, že válka vznikla kvůli západu. Právě s ohledem na změněnou bezpečnostní situaci se na Ukrajinu se synem bojí vrátit. Na Ukrajině má sice rodinu, nemají však mezi sebou dobré vztahy a vůbec se nestýkají. Pokoušela se zlegalizovat svůj pobyt na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, protože se jí to však nepodařilo, požádala o udělení azylu. Je to její první žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně pak uváděla, že se bojí toho, že i v západní části Ukrajiny by se mohly strhnout boje, a proto se tam nechce vracet. Rozpor mezi západní částí Ukrajiny a východní částí je v tom, že západní část chtěla do Evropské unie, východní část nechtěla, proto situace vygradovala v boje. Jaká je momentální situace v západní části Ukrajiny, neví, s nikým není ve styku a nemá žádné zprávy.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že u žalobkyně se jedná pouze o hypotetickou obavu z bezpečnostní situace. Žalobkyně přišla do ČR ze západní Ukrajiny, kde žádné boje neprobíhají, a to že na Ukrajině se nejedná o boje na celém území Ukrajiny, vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V případě, že by žalobkyni měl být udělen azyl nebo doplňková ochrana, by musela ona prokázat, že jí konkrétně hrozí nějaké nebezpečí.

Posouzení věci krajským soudem:

Žaloba není důvodná

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis, v němž je založena žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden dne 22. 3. 2016 a zprávy o situaci na Ukrajině, s nimiž žalobkyně byla seznámena, provedení dalších důkazů ona sama správnímu orgánu nenavrhla.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud uvádí, že v § 12 zákona o azylu jsou taxativně vymezeny důvody, pro které bude cizinci udělen azyl, přičemž uvádí, že v případě žalobkyně ani jeden z těchto důvodů splněn nebyl, což vyplývá z její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z pohovoru, který s ní byl proveden, ale i ze skutečností, které žalobkyně uvedla přímo u soudního jednání.

Žalobkyně se na Ukrajině nijak politicky neangažovala, nebyla tam pronásledována, neměla žádné problémy se soukromými osobami ani se státními orgány.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebude.

Ani tato situace v případě žalobkyně nenastala, neboť není rodinným příslušníkem nikoho, jemuž by byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14.

Podle § 14 uvedeného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Ani tato situace dle názoru soudu v případě žalobkyně nenastala, na její straně nebyl zjištěn žádný důvod pro udělení humanitárního azylu.

Žalobkyně nepřichází ze země, která by byla postižena přírodní nebo lidskou katastrofou, nemá ani žádné závažné zdravotní problémy, k nimž by měl žalovaný přihlédnout. Pokud jde o její zdravotní problém, uvedla sama, že jediným jejím problémem jsou problémy se štítnou žlázou, což není problém, který by nebyl léčitelný i na Ukrajině.

Podle § 14a zákona o azylu, odst. 1, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14a za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o důvody udělení doplňkové ochrany, kde je uvedeno v odst. 2 § 14a, co se podle tohoto zákona považuje za vážnou újmu, soud má za to, že ani jeden z důvodů, které jsou uvedeny pod písm. a) – d) v případě žalobkyně splněny nejsou.

Rozhodně vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a pokud jde o vážné ohrožení života žalobkyně nebo její lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani tato podmínka splněna není.

Žalobkyně sice přichází z Ukrajiny, přichází však z její západní části, jak sama uvedla, kde žádné boje neprobíhají a neprobíhaly, ty probíhají pouze na východě Ukrajiny ve dvou oblastech, a to Doněcké a Luhanské, tedy ani v jedné z těchto oblastí žalobkyně před příchodem do České republiky nebydlela a sama výslovně uvedla, že v západní části žádné boje neprobíhají, žalobkyně má skutečně pouze hypotetickou obavu, aby se boje z uvedených dvou oblastí na východě snad nepřenesly i na západ.

Takováto situace však není, jak vyplývá ze založených zpráv ve správním spise, a ani soudu není známo v době rozhodování nic o tom, že by se snad situace na Ukrajině od ledna 2016 do současné doby změnila.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle § 14b odst. 2, rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí:

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Zcela evidentně ani ustanovení § 14b zákona o azylu na žalobkyni nedopadá, neboť ani její manžel, ani její nezletilý syn nejsou osoby, které by požívaly doplňkové ochrany.

Důvodnou pak není ani námitka procesní, týkající se nesprávného výroku rozhodnutí žalovaného, tak jak ji namítá žalobkyně v žalobě.

Z rozhodnutí žalovaného je patrné, který orgán rozhodnutí vydal, podle jakých zákonných ustanovení a i žalobkyně je v něm řádně identifikována tak, že ji není možno zaměnit s osobou jinou.

Soud tedy zhodnotil věc, že žádná z námitek žalobkyně důvodná není, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení ji proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, ten ve věci sice úspěšný byl, kromě běžné úřední činnosti mu však žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. září 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová